

Từ chuyện Vinh Danh đến chuyện Thành Phố Vienna Xây Tượng Hồ Chí Minh

Lâm Văn Bé

Hồ Chí Minh hôm nay là đề tài chế giễu khinh miệt của Việt Nam cho thế giới sau khi các tài liệu lịch sử và nhân chứng vạch trần trăm thứ tội ác của ông ta. Vậy mà cách đây nửa thế kỷ Hồ Chí Minh đã được các nhà viết sử và chính trị gia tôn sùng như một bậc vĩ nhân và các trường đại học chông chất các bài nghiên cứu, luận án về con người để rồi nửa thế kỷ sau khám phá ra ông ta chỉ là tên tội phạm.

Chính trong bối cảnh ấy, UNESCO, (United Nations Educational Scientific and Cultural Organisation), Tổ chức Giáo dục, Khoa học và Văn hoá Liên Hiệp Quốc, có trụ sở ở Paris, nhận văn thư ngày 14/04/1987 của Võ Đông Giang, Chủ tịch Ủy Ban UNESCO Việt Nam đề nghị với UNESCO "ghi tên Hồ chủ tịch vào danh sách danh nhân thế giới" nhân ngày kỷ niệm 100 năm ngày sinh của Chủ tịch Hồ Chí Minh vào năm 1990. Đề nghị này được Đại hội đồng khóa 24 của UNESCO chấp thuận, lúc ấy dưới quyền của Tổng Giám Đốc Amadou Mahar M'Bow, một người Phi Châu thân Cộng Sản.

Được tin này, một số nhân sĩ ở Paris thành lập "Ủy Ban tố cáo tội ác Hồ Chí Minh" và đề cử Tiến sĩ Nguyễn văn Trần điều hợp cuộc tranh đấu phản đối quyết định của UNESCO. Lý luận của Ủy Ban dựa trên 2 điểm:

1. Hồ Chí Minh không phải là nhà văn hóa vì ông chỉ học đến lớp 3 tiểu học,
2. không phải là nhà chính trị lỗi lạc vì nếu nói là HCM có công đánh đuổi giặc Pháp nhưng lại có tội thiết lập một chế độ Cộng Sản độc tài.

Chính phủ cộng sản có viện dẫn tác phẩm Ngục Trung Nhật Ký (Nhật ký trong tù) cho là của Hồ Chí Minh để chứng minh trình độ văn hóa, nhưng GS Lê Hữu Mục, trong một nghiên cứu tỉ mỉ dài 31 trang xác nhận Hồ Chí Minh không thể hay không phải là tác giả của quyển sách này. Sau đó, Đỗ Nam Hải, Đỗ Thông Minh cũng cùng có quan điểm như GS Mục.

Không phải chỉ mạo nhận Ngục Trung Nhật Ký, mà Hồ Chí Minh còn mạo nhận cả các bài viết của nhóm Annam Yêu nước (Association des Patriotes annamites) của Nguyễn Thế Truyền khi ông bị đày ra Côn Đảo và các thành viên trong nhóm đã chết, gom lại để in thành "Hồ Chí Minh toàn tập", chưa kể hành động gian xảo tự viết mà lấy tên khác để đánh bóng mình (Trần Dân Tiên. Những chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ Tịch).

Về năm sinh, theo ông Bùi Tín thì HCM khai 5 năm sinh khác nhau (1890 đến 1894) và ngày "19/05/1890 là một ngày giả".

Với những dữ kiện như vậy, đâu thế nào UNESCO vinh danh một người gian dối.

Hưởng ứng lời kêu gọi của Ủy Ban, người Việt ở hải ngoại nhiều nơi biểu tình phản đối, có đến 20 000 bức thư và kiến nghị gửi đến UNESCO. Ủy Ban cũng vận động với các giới chức văn hóa, chính trị Pháp nên được sự tham dự của Hội Cựu Chiến Binh Pháp, Hội những Người Bạn Đông Dương (ANAI) mà nhiều hội viên khi xưa là những cựu chiến binh thì nay là những dân biểu, yếu nhân trong chính quyền Pháp.

Trước áp lực của dư luận và sự ủng hộ của Quốc hội và chính phủ Pháp, UNESCO quyết định không thực hiện nghị quyết vinh danh Hồ Chí Minh - bởi lẽ họ không thể hủy bỏ nghị quyết ấy, phải chờ đến đại hội đồng năm 1992 (5 năm mới họp một lần) mới hủy bỏ chính thức được.-

Trả lời cuộc phỏng vấn của RFA, TS Nguyễn Văn Trần đã nói: Giám Đốc Đông Nam Á Sự Vụ lúc đó là một người Lào đã trả lời với chúng tôi rằng

"Chúng tôi không có quyền hủy bỏ cái nghị quyết. Chúng tôi chỉ làm được một việc là không thi hành cái nghị quyết đó. Và chúng tôi thông báo cho ông biết rằng Thị Xã Paris không tham dự, Chính Phủ Pháp không tham dự, UNESCO không tham dự, và UNESCO không tổ chức cái lễ đó tại trụ sở UNESCO và cũng không thi hành cái nghị quyết là sẽ trợ cấp ngân khoản cho Hà Nội tổ chức tại Hà Nội".

Và họ thông báo thêm rằng Toà Đại Sứ Việt Nam ở Paris thuê 2 phòng ở trong trụ sở UNESCO để tổ chức. Lúc đó chúng tôi phản đối nên họ rút lại chỉ còn 1 phòng thôi. (UNESCO có vinh danh HCM không? RFA ngày

19/05/2008). Mặc dù Việt Cộng chỉ tổ chức văn nghệ vào ngày 19/05/1990 trong căn phòng mượn của UNESCO, chứ không có vinh danh gì cả, nhưng một số người chống cái quyết định này như Olivier Todd, Jean-François Revel, Trần Văn Tông (anh của Trần Văn Bá) cũng đến chất vấn nhân viên thẩm quyền của UNESCO cho ra lẽ. Tại Hà Nội, Ông Bùi Tín có đến tham dự buổi lễ vào sáng ngày 19-5-1990, và xác nhận cũng không có đại diện nào của UNESCO.

Như vậy, rõ ràng là UNESCO không có vinh danh Hồ Chí Minh là một danh nhân văn hóa thế giới nhân ngày kỷ niệm 100 năm ngày sinh của ông vào năm 1990, nhưng các sách giáo khoa, báo chí và chánh quyền cộng sản vẫn nhắc nhở gian dối sự kiện này.

Theo thời gian, Hồ Chí Minh lần lượt hiện nguyên hình là một tên vô đạo như ấu dâm, đa dâm (6 bà vợ chính thức không kể các hộ lý), giết vợ, bỏ rơi con, độc tài, bắt tài, hèn hạ đưa đất nước đến đại họa. Hồ Chí Minh là đề tài để cho mọi người dân Việt Nam trêu cợt, khinh bỉ, thậm chí có những ví von thô tục: đi thăm Lăng Bác có nghĩa là đi nhà cầu.

Mặc dù vẫn biết Hồ Chí Minh hôm nay chỉ là cái xác hôi thúi và cái tư tưởng lạc hậu, nhưng các đảng viên cần đánh bóng làm thần tượng để núp bóng "học tập đạo đức của Bác" để tiếp tục tàn phá đất nước cho đến lúc diệt vong. Đối với khối Tây Phương, mặc dù có những liên lạc ngoại giao và kinh tế với Việt Nam, đa số các quốc gia này liệt VN vào loại quốc gia chậm tiến hay còn dở bởi chánh sách cai trị bạo ngược, cực kỳ tham nhũng, và các nhà lãnh đạo ngu dốt chỉ biết bốc hốt và cúi đầu với kẻ thù.

Sau 70 năm cai trị ở miền Bắc và 42 năm cai trị ở miền Nam với "thứ đạo đức của bác", người dân phải học các thói hư tật xấu của bác và đảng để sinh tồn theo nguyên tắc "chính quyền nào, người dân này", xã hội Việt Nam hôm nay đã rơi vào đáy tận cùng của phi đạo đức và phân cách giàu nghèo.

Muốn vớt vát chút ít uy tín vào giờ thứ 25, Cộng Sản VN tìm dựa vào hơi hám của các đồng chí Đông Âu mà quốc gia sáng giá nhất là Áo. Tháng 8/2016, VN vận động với nhóm cộng sản trong hội Áo-Việt đề nghị Hội Đồng Thành phố Wien (Vienna) dựng một bức tượng Hồ Chí Minh trong công viên Donaupark, chi phí xây dựng do chính phủ VN đài thọ, Sở Công Viên của thành phố phụ trách chăm sóc, gìn giữ.

Nguồn tin trên được tiết lộ vào đầu năm 2017 đã tạo một luồng dư luận chống đối trong giới báo chí Áo và sự công phẫn của cộng đồng người Việt tị nạn ở Áo, Đức và thế giới. BS Hoàng Thị Mỹ Lâm, nhân danh Chủ tịch Liên Hội Người Việt tị nạn Cộng Hòa Liên Bang Đức đã viết thư phản đối gửi chánh quyền Áo và kêu gọi cộng đồng người Việt thế giới ký kiến nghị đòi hỏi Thành phố Wien phải bãi bỏ dự án này.

Tờ báo Krone châm biếm:

"Vô số tội phạm chiến tranh, hàng triệu người chết, tra tấn có hệ thống và khủng bố đẫm máu, bằng thành tích đầy xác người này rõ ràng là điều kiện lý tưởng để được vinh danh với một tượng đài ở thành phố Wien",

và bài báo trích lời của nữ ký giả trên tuần báo Falter:

"Thành phần 68 (phản chiến) trong cánh tả của Tòa Thị chính lại quên không nhắc đến những chiến dịch thanh trừng, những phát súng bắn vào gáy, những màn tra tấn ghê tởm nhất đối với những phi công Mỹ bị bắt hay những trại tù cải tạo cộng sản của Hồ Chí Minh"

Vera Lengfeld (cựu dân biểu liên bang Đức) trên Ef viết:

"Vào tháng 10 năm nay một đài tưởng niệm tên độc tài và kẻ đại sát nhân Việt Nam Hồ Chí Minh sẽ được khánh thành tại công viên Donau ở Wien. Cán bộ công đoàn Marcus Strohmeier trong Hội đồng quản trị Hội Áo-Việt đã thành công trong việc vận động Tòa thị chính Wien cho dự án này."

Cuối cùng, công lý và chính nghĩa đã thắng. Tờ Die Presse bản báo giấy ngày 24/02/2017 đăng bài "**Đình chi trên đường mòn dẫn đến Tượng đài Hồ Chí Minh**", trong đó ký giả Erich Kocina viết:

"Thành phố Wien dừng dự án xây đài tưởng niệm nhà lãnh đạo Cộng sản Việt Nam trong công viên Donau. Việt Nam muốn tặng Áo bức tượng nhưng sau những phản đối mãnh liệt, Tòa Thị chính đã tạm thời đình chỉ".

Ký giả Erich Kocina tiếp:

"Các báo viết về đề tài này đã tạo nên một làn sóng phản nộ. Hôm thứ năm chính quyền thành phố đã bị sốc. Đài tưởng niệm cho một nhân vật lịch sử gây nhiều tranh cãi không dễ dàng thuyết phục được ai. Hồ Chí Minh không phải là người có thanh danh tốt đẹp. Nhà lãnh đạo Cộng sản, chết năm 1969, bị tố cáo là tra tấn và giết các đối thủ chính trị".

(Diễn Đàn VN 21. Trần Việt dịch phổ biến trên Internet)

Tuy hai sự kiện trên xảy ra cách nhau 27 năm với những dữ kiện khác nhau nhưng có một điểm duy nhất giống nhau, đó là sức mạnh của tiếng nói phản kháng. Nếu không có sự phản kháng của 20 000 người Việt tị nạn Việt Nam và những người Pháp binh vực cho công lý năm 1990 thì Hồ Chí Minh đã là một vĩ nhân. Nếu không có người Việt tị nạn khắp nơi cũng như những người bạn trong báo giới nước Áo, nước Đức lên tiếng đòi hỏi công lý vào năm 2017, tên đồ tể Hồ Chí Minh sẽ được đổi lột là người hùng.

Cộng Sản có công an súng đạn, có nhà tù nhưng chúng không có chính nghĩa. Gaddafi cai trị bằng sắt máu ở Lybie hơn 40 năm, nào ai có ngờ, Gaddafi và đồng bọn đã phơi thây trên đường phố. Với niềm tin chính nghĩa, người dân sẽ đứng lên diệt độc tài để tìm quyền sống, đảng Cộng Sản VN sẽ ném mùi của đảng Gaddafi một ngày gần đây. Giờ thứ 25 của chế độ cộng sản đã điểm khi hàng ngàn giáo dân ở Nghệ An và nhiều nơi khác đã nổi dậy bất chấp bị đánh đập, bỏ tù,

.....

Nhắc đến Hồ Chí Minh, chúng tôi cũng muốn nhắc đến một hiện tượng đang xảy ra tại Canada. Nếu sách vở báo chí viết ca tụng Hồ Chí Minh đang nằm mốc meo trong các văn khố và tội ác của Hồ Chí Minh tiếp tục được phơi bày, thì tại Canada có một Việt kiều (cần phân biệt Việt Kiều với người Việt tị nạn) đến Montréal năm 1990 để học cử nhân Thương mại ở đại học Concordia nhận thấy "trong bộ phim của một nhóm người Việt ở nước ngoài xuyên tạc về Hồ Chủ Tịch vì vậy năm 2009, tôi quyết định tập hợp những kết quả nghiên cứu về Hồ Chí Minh để ra mắt cuốn Hồ Chí Minh : Tâm và Tài (2010). Tôi thấy các tác giả phương Tây chưa thấy hết được về con người nhân văn của Hồ Chủ tịch... Sau đó tôi dành 3 năm tập trung nghiên cứu về vấn đề phát triển theo tư tưởng Hồ Chí Minh và cho ra mắt cuốn sách thứ hai: Hồ Chí Minh: Nhân văn và phát triển (2013)" (Nguyễn Đài Trang. Yêu quê hương, sẽ yêu tiếng Việt / báo Dân Trí).

Người sử gia ấy tên là Nguyễn Đài Trang, có thời là giáo sư Kế Toán ở Centennial College, tại Scarborough, Toronto và là thành viên Hội Đồng Thương Mại Canada (Canada-Vietnam Trade Council), là cơ quan ngoại vi của Hiệp hội Canada-Vietnam (Canada-Vietnam Society CVS), là cơ quan ngoại vi của Tòa Đại Sứ Việt Nam tại Canada. Bà Đài Trang hiện nay đang bao thầu việc xây dựng các CVS ở Canada, hiện đã có 4 CVS ở Toronto, Montréal, Ottawa, Vancouver.

Theo bản thông tin của CVS, Hiệp Hội Canada có 2 mục tiêu như sau:

- Xây dựng cộng đồng người Việt trên toàn Canada vững mạnh, tương trợ, giúp đỡ lẫn nhau hội nhập thành công vào xã hội Canada và duy trì, giữ gìn bản sắc văn hóa, truyền thống của dân tộc.
- Thúc đẩy các hoạt động giao lưu, hợp tác trên các lĩnh vực và quan nghệ hữu nghị nhân dân giữa hai nước Canada và Việt Nam. CVS ra mắt hiệp hội Ottawa ngày 26/04/2016.

"Phát biểu tại buổi lễ, Đại sứ Việt Nam tại Canada Tô Anh Dũng cho biết do đặc thù lịch sử, từ nhiều năm nay chưa hình thành được một tổ chức chung của người Việt Nam tại Canada. Tuy nhiên, trong thời gian qua, trước nhu cầu thành lập hiệp hội chung, các hiệp hội, nhóm hội ở Canada đã liên kết với nhau và đứng ra thành lập CVS với sự hỗ trợ của Đại sứ quán Việt Nam".

Cũng trong buổi lễ, Bà Đài Trang tuyên bố các CVS là đại diện cho 250 000 người Việt ở Canada.

Quả thực là **lộng ngôn, gian dối và lừa đảo**, bản chất cố hữu của người cộng sản. Trên thế giới, chưa có một quốc gia nào mà Tòa đại sứ ngang nhiên đứng ra lập hội để hỗ trợ cho các sinh hoạt của Tòa đại sứ. Tại Canada, 99% người Việt Nam là người tị nạn, không chấp nhận chế độ cộng sản, đã đến Canada lập nghiệp và là công dân của Canada. Người dân Canadiens gốc Việt không phải là kiều bào, và thật là khôi hài khi Tòa đại sứ Việt Nam Cộng Sản và Canada-Vietnam Society do tòa đại sứ nặn ra muốn xây dựng cộng đồng người "Việt trên toàn Canada sic)". Chắc các các ông bà trong tòa sứ Việt Cộng và CVS biết rõ từ 42 năm nay, **người Việt tị nạn tại Canada đã thành lập các Công Đồng Người Việt Quốc Gia tại những nơi có đông đảo người Việt tị nạn để liên kết những người không chấp nhận chế độ cộng sản cùng tái lập đời sống**

trong tự do, công bình và bác ái. Cùng với người Canadiens bản xứ, người Việt tị nạn đã trưởng thành trong văn hóa ứng xử, nhứt là sự tôn trọng nhân quyền.

Người Việt tị nạn muốn xa lánh các hiệp hội cộng sản bởi lẽ trong các Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia hay các Liên Hội không có những người xuất khẩu lao động, hợp pháp và bất hợp pháp, những du sinh con cháu các cấp lãnh đạo và đại gia tham những đi du hí ở các campus đại học để kiếm vợ, kiếm chồng, chuyển tài sản ăn cướp ra ngoại quốc, những công an giả dạng là tu nghiệp sinh để rù quén con cháu người tị nạn, **những thương gia mánh mun trong đó có lẫn lộn dư đảng của nhóm Việt Kiều Đoàn Kết trước 1975** và các đại gia đổi dạng từ "cannabis farmer" (danh từ của người dân Vancouver chỉ người trồng cỏ), những người có visa du lịch trốn ở lại sau khi hết hạn rồi làm việc phi pháp. **Trong các Cộng Đồng Quốc Gia cũng không có hạng người tị nạn mất lương tri, tuy là rất ít, đi đi về về VN du hí rồi trở cò theo cộng sản, những ngụy trí thức tôn thờ cộng sản.**

Người Việt Nam có câu: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Biết được như vậy, nếu nhà ai nấy ở, hội ai nấy hoạt động, đừng quấy phá nhau, thì thế giới này không có chiến tranh, Việt Nam không có... cộng sản. Mà nếu không may có Cộng Sản Việt Nam rồi thì xin đừng xuất cảng thói hư tật xấu Việt Nam ra ngoại quốc, xấu hổ lắm!

25/02/2017
Lâm Văn Bé